

Pokračování vzpomínek našich spoluobčanů (výběr).
 Celý přepis vzpomínek, včetně mluveného slova, je k dispozici v milínské knihovně. Již dříve zveřejněno: J. Baštýř, O. Neklová, J. Vojáčková, E. Průchová, V. Kopalová, J. Fírtová, Z. Bejčková, A. Kožinová, J. Růžková, E. Pečarková, A. Vošahlík, Jana Slámová, L. Jonáková a M. Eliášová.

Rozhovory a zpracování: Dana Reiterová a Kamila Nergerová

Miluška Lebedová

(nahrávka z r. 2016)

Narodila se v r. 1940, zemřela 2019. Za svobodna se jmenovala Tuháčková (ze Zbenic). Celý profesní život byla zdravotní sestřičkou.

Poznámka: Miluška Lebedová byla moje teta, proto jí v rozhovoru tykám ☺

Kdy ses přestěhovala do Milína?

Asi v roce 1959. Jinak jsem začala pracovat s panem doktorem Váchou, když ještě bylo středisko nahore u Strnadů (v Nádražní ul.). Tam byl obvodní a zubní lékař.

Vlevo: pí Skřípalová (sestra z gynekologie),
 vpravo Miluška

Ta vila byla postavené pro doktora?

Ne, tam bydlela nějaká paní učitelka s bratrem, jmenovali se taky Strnadovi, ale byla to úplně jiná rodina, než tam bydlí dnes. Oni tam měli ten dolejšek, bratr a sestra, která tu kdysi učila ve škole. Neměli žádné děti. Když zemřeli, tak se to prodávalo a podmínkou údajně bylo, aby to koupil někdo, kdo se jmenuje Strnad.

A tam jsi byla u toho pana doktora Váchy jako sestřička?

Ano, tam jsem byla sestřička na obvodě. Předtím jsem sloužila v Příbrami – v nemocnici na chirurgickém oddělení. Ale protože pan doktor potřeboval sestru na obvod, jelikož jeho sestra mu odcházela na mateřskou dovolenou (to byla paní Huláková), tak se s panem ředitelem v nemocnici, tenkrát to byl pan doktor Beck, tak se s ním domluvil, že by mě potřeboval do Milína. A když já jsem se sem šla podívat, tak jsem mu říkala: „No tohleto já jsem se ve škole neučila. Tady se pořád jenom něco píše. Sem tam se píchne nějaká injekce...“ Začínala se zavádět také kartotéka. A pan doktor, když mě sem pozval podívat se na ten obvod, tak jsem mu měla za týden říci, jak jsem se rozhodla a já jsem mu říkala: „Pane doktore, já tam nepůjdu. Protože tam to je ouřad jenom
Milínský zpravodaj – 2023

pořád.“ Teď se to tedy dělá tak, že ti, co chodí na praxi, se zaučují, chodí i na obvod, ale dřív se nechodilo, to nebylo.

A pan doktor říkal: „No to snad mi nemůžete udělat, že sem jako nepůjdete?“ Ale jelikož se dobře znal s panem ředitelem Beckem, tak prostě za ním přišel a říkal, že se mnou je to takhle a takhle. A pan ředitel mi dal rozkazem, že od 1. listopadu roku – teď už nevím přesně kterého – půjdu do Milína na obvod. Tak jsem šla.

Jinak pan ředitel Hejnic, bývalý ředitel na staré škole, tak nám dělal ty kartotékové karty, co potřebujeme založit, on to na tu každou kartu vypsál ručně tím jeho hezkým písmem ozdobným a pak nám to vždy přinesl.

A nejsou ještě nějaké zachovalé ty karty, od toho pana Hejnice?

No byly tam..., jenže ono je to strašně dávno.

A do Milína jsi šla rovnou bydlet, nebo jsi dojížděla?

To jsem dojížděla ze Zbenic. Ovšem musela jsem každý den 2 km na autobus, protože tam tehdy přes Zbenice nejezdil. V zimě to bylo docela těžké. Takže pan doktor Vácha mi říkal, když se dostavilo sídliště: „Jó, já vám to zařídím, budete tam mít takový jenom 1+1 byt, ale nebudete muset už běhat na ty autobusy.“ To jsem byla ráda, hned jsem tady začala bydlet.

Jak dlouho jsi dojížděla?

Než se to dostavělo tady dole ty byty, stavělo se to odshora. Pan doktor Vácha se sem potom přestěhoval, protože oni Váchovic bydleli tam dole na Milíně, tam jak měl pan Matějka restauraci. Tak to bylo dříve pana doktora Váchy celé. On tam měl pan doktor Vácha (starší) ordinaci a čekárnu nahoře. Ale jeho syn pan doktor Vácha tam být nechtěl. A pan doktor, jak jsem byla mladá, to mi bylo nějakých 19 let, tak říkal: „Doufám, že se nebudete vdávat, a když, tak že hned nebudete plánovat děti.“ Já jsem řikala: „No pane doktore, známost mám.“ V té době jsem už chodila s Honzou Lebedou, od svých 17 let. Tak jsem ale řikala: „No já to hned nezamýšlím. Já jako ne. Nevím...“ No ale pak jsem se v roce 1960 vdávala. To jsem mu pak už říkala, že se budu vdávat. Tak mně naplánoval všechno. Všechno - že abych ty děti honem neměla a že doufá, že mu to splním, aby nemusel hned zase hledat nějakou jinou sestru. A že pozvat na svatbu mám pana ředitele Becka, který mě sem doporučil, který mu pomohl. Pak paní doktorku Zelenkovou nějakou a já nevím, kolik dalších lidí. On mi myslím pan doktor Vácha dělal i svědka na svatbě. Takže takhle to bylo. Takhle jsem tu začala, pak jsem si zvykla na obvod, protože nic jiného mi nezbývalo.

A tady pod obvod patřil jenom Milín?

Nene, i spoustu vesnic. Tady je teď míň vesnic, než bylo dřív. To byl velký obvod. Pak taky byla ordinace, jak bydlí paní Kopalová, tam někde. Tam byl pan doktor Vácha taky, to jsme se stěhovali od Strnadů tam a až bylo hotové středisko na sídlišti (pod křižovatkou Školní a U Stadionu), tak naposledy.

Taky byl zubní doktor dole „na Milíně“, jak jsou Bubníkovi. Tam byl pan doktor Ansl, ke kterému jsem taky chodila si nechat ošetřovat zuby. Pak se to přestěhovalo na sídliště do střediska.

Jezdila sem taky nějaká paní doktorka z Příbrami, která byla dětská lékařka, ale nevzpomenu si na jméno. Měla dole ordinaci jednou v týdnu, takovou jako poradnu.

A ty lidi pořád přibývali, nebo byl stálý počet?

No jezdilo se do Tochovic, tam byla lékařská stanice. A také sem patřil Jeruzalém. I Zbenice sem jeden čas patřily a mám ten dojem, že i Solenice, Pečice. V Tochovicích to tam bylo dlouhá leta. To se ordinovalo na faře, tam se jednou v týdnu jelo. Dole v přízemí bydlela paní Pelčíková, ta zalévala hroby a tak. A pan farář, když měl službu, tak tam měl takový kumbál. A ta paní nám vždycky zatápěla, abychom měli teplo, když jsme měli přijet. To byla maminka paní Kolárové.

Dělalo se třeba nějaké hromadné očkování?

To dělalo asi až pan doktor Valta, když sem pak přišel do dětské ordinace.

Neřešili jste třeba taky porod?

Nene, to jsme neřešili. Ale když jsme měli u Strnadů ještě ordinaci, tak tam jezdil gynekolog jednou týdně ordinoval. To si také pamatuji. Vedle byl gynekologický stůl, tam byl takový sterilizátor a ještě jedna místnost. A když přijel pan doktor Zika, tak se vždycky přestěhoval gynekologický stůl do naší ordinace a přijel pan doktor gynekologický. A bylo to, jako je v tom filmu „Všude žijí lidé“, je to strašně starý film, kde to tak bylo. Tam se tedy dělaly i porody.

A jaký jste měli úbor?

V nemocnici předtím na chirurgii jsme měli uniformy – takové modré šaty a čepečky. A bílá zástěra navrch, dozadu se zavazovala. Doktor chodil v bílém plášti.

Pak když já jsem šla na mateřskou, po mě šla, myslím, paní Věra Kolárová. Jeden čas dělala s panem doktorem Váchou. To si pamatuji, protože mi pak vždycky říkala: „Všechno je špatně, protože já nic tady neumím.“ Ona byla sestřička z rehabilitací v nemocnici. Pak jsem po mateřské (v r. 1963 se mi narodil syn Milan) také jednu dobu byla s panem doktorem Valtou jeden rok jako dětská sestra. Protože jeho sestra odešla do Německa, nebo kde to měla příbuzné... Pan doktor Vácha dělal poté posudkového lékaře v Příbrami. Pak tu byl pro dospělé lékař každou chvíli někdo jiný. Já jsem pak také neměla moc, kam nastoupit, tak jsem byla každou chvíli někde jinde. Taky jsem dělala na rehabilitaci v nemocnici. Pan doktor Kukačka přišel až potom. K němu jsem se dostala tak, že on si mě vyžádal. Já jsem říkala, že nemám kam dát dítě, to už jsem měla druhé. Tak paní Kukačková mi chvíličku hlídala Janu. Do školky ji totiž hned nevzali. Muselo se počkat, až jí budou opravdu tři roky. A ono jí nebylo, takže dopoledne ji hlídala paní Kukačková a odpoledne já už jsem přišla.

Lékárna ta tady nebyla? Měli doktoři nějakou zásobu léků?

Ta tady nebyla. My jsme měli takovou lékárnu. To se vozilo v bednách, a ty recepty se sbíraly asi za každý týden, myslím. Ty se počítaly a poslaly se po řidiči do lékárny do nemocnice. Ta byla tenkrát taky jen jedna. No a nám poslali zas tu bednu. A já jsem to pak celé odpoledne roztríd'ovala podle abecedy. To byly dvě takové kredence a tam jsem to měla podle abecedy, roztríd'ovala jsem ty léky a skládala. Takže to byla moje povinnost.

Lidé si pro to pak přišli?

No ti lidé si přišli k doktoru, a když jim napsal ten lék, co jsme tu měli, tak se jim rovnou dal. Pak se za ten recept začala platit 1 koruna, myslím. Pak se zase musely počítat i ty peníze. A zase se to posílalo do té nemocnice. Byla s tím dost práce.

Měli jste nějaký případ, že byste museli volat záchranku?

To bylo až pak déle, kdy se mohla zavolat záchranka. Ale já přesně nevím od kdy, protože paní doktorka (Pechalová), když přišla po panu Kukačkově, to jsme ještě ordinovali tam v tom středisku, ale potom měla tady svojí ordinaci. No a jak přišla paní doktorka, tak opravdu, to už jsme mohli volat záchranku, měli jsme určenou i sanitku, která bude jezdit do Milína, pravidelně každý den. To se tu i střídal pan Kolingr. A pak postupem času tady měla paní doktorka sestru zvanou gerontologickou, která chodila po těch starých lidech. To byla paní Pešková, ta je navštěvovala, i jim vozila třeba ty léky. Chodila všude, i do Solenic, do Cetyně, do Pečic, všude... Vždycky řekla paní doktorce, co by pro koho jako chtěla a jestli to napíše, tak jim to donesla. To bylo dobré, to jí tenkrát platila nemocnice, ale to se pak zas zrušilo.

Co se zdravotnictví v Milíně týče, to je asi vše. Jinak mám spoustu vzpomínek jiných, třeba na pěvecký soubor Radost...

*Rozhovor vedla Dana Reiterová, přepis Kamila Nergerová
Foto z rodinného archivu Jany Kludské (dcery)*

